Написав Неоніла Мазепа
Понеділок, 04 березня 2013, 10:51

Я йду до старенької липи,
Що тулиться в нашім дворі,
Сідаю на лавочку тихо,
З Ісусом щоб поговорить.

Йому лиш можу я відкрити,
Що скупчилось в серці моїм.
Люблю я з Христом говорити,
Коли віч-на-віч я із Ним.

Образи, незгоди, присуди –
Зізнаюсь про все перед Ним,
Мені хоч і соромно буде,
Та все розкажу, стид – не дим.

«Ісусе, вже й сонце заходить,
А гнів ще не лишив мене,
Це ж, мабуть, Ісусе, недобре,
Що так проводжаю цей день».

« Ти ж знаєш, що сказано в Слові:
Не зайде хай в гніві твоїм
Це сонце, що світить довкола,
Прости своїм кривдникам всім»

«Ти ж знаєш, сьогодні образу
Найближчі мені нанесли»
Ісус мені лагідно каже:
«Прости їм. Тобі ж я простив»

«Ісусе, а я пліткувала
Якось про сусіда свого.
Хоч знала я і пам'ятала –
Не вправі судить я його»

Ісус лиш сказав: ти покайся,
І більше так не поступай,
З невірним в ярмо не впрягайся,
Але всіх людей поважай!»

«Ісусе, а я позавчора
Позаздрила знов багачам.
Вони ж не гарують у полі,
А мають грошей повний дзбан!»

«Дитино, не заздри багатим,
Бо їхнє багатство згниє.
Вони понесуть свої втрати,
А в них – суєта до суєт!»

«Ісусе, я все зрозуміла,
Й молю Твоє Світле лице -
Дай мудрості й твердої віри,
Дай сили все виконать це!»

Хоча я Ісуса й не бачу,
Та знаю, мене бачить Він!
Він знає, як щиро я плачу
Й молюсь, не встаючи з колін.

…Я йду від старенької липи,
Що тулиться в нашім дворі,
Отримавши серцю утіху –
Зі мною Ісус говорив!